



Fien Mieke Esma Iris Lena Indy



Fara Jewel hies Guus Octaaf Carmen Daan

Noem ons geen meisjes!

‘Mam, waar zijn mijn scheenbeschermers?’

Geen reactie.

Lena roept nog een keer, harder nu. ‘Maaaham! Waar zijn mijn scheenbeschermers?’

Haar moeder, Carmen, verschijnt onder aan de trap. ‘Lena, hoe vaak moet ik het nog zeggen: je moet je spullen neerleggen op een plek die je zelf kunt onthouden.’

‘Ja, dat doe ik toch ook!’

‘Oké, waar liggen je scheenbeschermers dan?’

‘Dat weet ik dus niet! Ik leg ze altijd bij mijn voetbalschoenen, op het schoenenrek of onder in mijn tas, maar daar zijn ze niet. Iemand heeft ze verplaatst.’

‘Denk nog even na waar ze nog meer zouden kunnen liggen. En schiet op, over vijf minuten moeten we de deur uit. Ik kan als coach niet te laat komen.’

Lena zucht. ‘Dat zeg je elke week.’

Zes minuten later zitten ze in de auto.

Lena’s moeder kijkt opzij en wijst naar de scheenbeschermers die straks, op het voetbalveld, Lena’s onderbenen moeten beschermen tegen rondzwaaiende benen en voetbalschoenen. De noppen zijn het ergst. Lena heeft al eens wekenlang met een paarsblauw

stippenpatroon op haar scheen rondgelopen, omdat ze haar beschermers was vergeten. 'Waar lagen ze nou?'

'Onder mijn bed.'

Carmen trekt een wenkbrauw op. 'Hoe zijn ze daar nu weer terechtgekomen?'

'Mila natuurlijk,' zegt Lena.

'Wat een onzin. Waarom zou je zusje je scheenbeschermers uit je tas halen en onder jouw bed verstoppen? Dan zou ze die toch zeker wel onder haar eigen bed verstoppen?'

Lena haalt haar schouders op. 'Ik weet toch ook niet waaróm Mila dat gedaan heeft? Ik heb ze in elk geval niet zelf onder mijn bed gelegd, dus dan moet zij het wel gedaan hebben.'

Carmen rolt met haar ogen en maakt haar gordel vast.

Terwijl haar moeder de auto start en de parkeerplaats uit rijdt, strikt Lena de veters van haar voetbalschoenen. Dan zet ze haar voeten op de grond en duwt haar tenen naar voren om te voelen of

haar veters strak genoeg zitten. Als haar schoenen te los zitten, kan ze niet goed schieten. Maar als ze te strak zitten, dan worden haar voeten na een tijdje gevoelloos, heeft ze gemerkt. Dat is ook niks. Volgens haar moeder heeft ze wel een beetje gelijk, maar moet het ook weer geen bijgeloof worden. Dat zegt ze altijd als Lena haar veters meer dan vijf keer loshaalt en opnieuw strikt. Bijgeloof of niet, nu zitten ze perfect. En dat is een goed teken.

Vandaag is de derde wedstrijd van het nieuwe seizoen en de eerste twee wedstrijden hebben ze dik verloren. Die wedstrijden speelden ze allebei tegen jongens.

'Spelen we vandaag eindelijk tegen meiden?'

Haar moeder kijkt haar even aan, richt haar blik dan weer op de weg voor haar. 'Ik weet het niet. We spelen tegen LVC, voor het eerst. Tegen de JO10-4, dat kan een jongensteam zijn of een gemengd team.'

Lena gelooft er niks van. 'Het zullen wel weer alleen maar jongens zijn. Jongens spelen niet eerlijk. Als de bal uit gaat en hij is eigenlijk voor ons, dan pakken ze hem gewoon en dan mogen zij ineens uit nemen.'

'Tja,' zegt Carmen, die zelf als kind in een jongensteam gespeeld heeft, 'dan moeten jullie zelf gewoon ook wat brutaler zijn.'

'Dat doe ik ook wel, maar de rest van het team...' Lena zucht. 'Waarom zijn er eigenlijk maar zo weinig MO-teams?'

'Er voetballen steeds meer meiden, maar blijkbaar nog niet genoeg om jullie alleen tegen meidenteams te laten spelen. En sommige clubs maken bewust gemengde jeugdteams.'

'Nou, ik wil gewoon met alleen maar meiden tegen alleen maar meidenteams spelen. Dan moeten er maar meer meiden op voetbal gaan.'

Haar moeder lacht. 'Dat lijkt me een goed idee.'



Wanneer ze aankomen bij LVC staat een deel van het team al te wachten.

Het team bestaat uit: Indy, Esma, Josefien (maar iedereen noemt haar Fien), Lies, Jewel (op z'n Engels), Fara en Mirthe. En Lena dus. Samen zijn zij de mo10, oftewel de meiden onder de tien jaar, van voetbalclub Asc. Ook al zijn ze bijna allemaal al tien, en dus niet ónder de tien jaar. Omdat ze in een gemengde competitie met jongens zitten mag dat.

Toen Lena vorig jaar op voetbal wilde, was er nog geen meiden-team op Asc voor haar leeftijd en bij de jongens wilde ze niet. Dus toen zijn ze een heel nieuw team gestart. De moeder van Lena is de trainer én de coach.

Indy, Esma, Fara en Mirthe waren al Lena's vriendinnen, ze zitten bij elkaar in de klas op school. Zij zagen het wel zitten om samen op voetbal te gaan. Josefien, Lies en Jewel kenden ze nog niet; zij hebben zichzelf bij de club aangemeld en konden gelijk in het nieuwe team beginnen. En inmiddels zijn ze allemaal vriendinnen geworden. Maar Indy blijft Lena's allerbeste vriendin.

Vorig jaar waren ze echt slecht. Maar ze hebben het hele jaar twee keer per week getraind en bijna elke zaterdag een wedstrijd gespeeld. Ze weten nu beter wat ze moeten doen en waar ze goed in zijn.

Fara en Indy zijn de vaste verdedigers.

Esma kan ook goed de bal afpakken.

Lies, Fien en Jewel staan vaak op het middenveld.

Mirthe en Lena zijn goed voorin. Zij kunnen er ineens vandoor rennen, weg bij de tegenstander, zodat de rest van het team de bal naar hen kan spelen. Dan nemen ze de bal aan hun voet mee, in de richting van het doel. En het lukt ze steeds vaker om ook te scoren.

In het begin scoorde het team vrijwel nooit. Aan het eind van vorig seizoen vlogen er al best wat ballen in het doel van de tegen-



standers. Maar winnen, dat lukte nog niet. Ze hebben namelijk een groot probleem: niemand wil keepen. Iedere wedstrijd wijst Carmen twee meiden aan. Ze houdt in een schrift bij wie er aan de beurt zijn en zij moeten dan elk een halve wedstrijd op doel staan. Maar omdat ze het allemaal niet vaak doen, is niemand er echt goed in. Daarom verliezen ze vaak dik. Soms maken de tegenstanders wel twintig doelpunten in een wedstrijd.

Maar vandaag wordt het anders. Ze hebben er een goed gevoel over. Fara en Esma hebben gezegd dat ze allebei een helft willen keepen en op de training afgelopen donderdag hebben ze hier al op geoefend. Voor de kantine van LVC staan ze druk te praten over de wedstrijd van vandaag.

‘Hé Lena!’ zegt Fien. ‘Vandaag gaan we winnen, toch?’

Lena steekt een duim op en grijnst. ‘Zeker weten.’

Carmen loopt de kantine in om het team bij de wedstrijdsecretaris aan te melden. Wanneer ze weer buiten komt, zegt ze: ‘We spelen op veld 4B.’ Ze kijkt op een plattegrond die aan de muur hangt en wijst. ‘Dat is helemaal daarachter. Voordat we daarnaartoe gaan: moet er nog iemand plassen?’

‘Ik,’ roept Indy, die met haar moeder vanaf het parkeerterrein komt aangelopen. Ze loopt gelijk door naar binnen, en Esma, Mirthe en Lies lopen achter haar aan.

Als iedereen terug is van de wc en het team weer compleet, gaan ze direct naar het veld. Ze gaan niet eerst naar de kleedkamer, iedereen komt altijd al in voetbalkleren – rood-witte shirts, witte broekjes en rode sokken – naar de wedstrijden toe.

Op het veld doen ze een warming-up: ze rennen heen en weer, doen hakken-billen, knieheffen, rennen zijwaarts en trekken tot slot een sprint.

‘Jullie weten het, hè,’ zegt Carmen. ‘Als iedereen op haar hardst loopt, hoeft het maar één keer. Maar als ik zie dat iemand niet haar best doet, moet het hele team nog een keer.’

Lena staat al klaar om te sprinten: één knie laag, bijna tegen het gras, de andere wat hoger, haar handen plat op de grond voor haar. Dit heeft ze professionele hardlopers op televisie zien doen. Lena houdt van sprinten, de waarschuwing van haar moeder is voor haar niet nodig. Ze is verreweg de snelste van het team en maakte er een gewoonte van om haar langzamere teamgenoten aan de

overkant op te wachten. Soms stond ze met haar wijsvinger naar haar pols te wijzen, alsof er een horloge om zat waarop ze kon zien dat de anderen te laat waren. Of ze gooide haar handen in de lucht en slaakte een soort oerkreten uit, alsof ze een gouden medaille op de Olympische Spelen had gewonnen. Maar Carmen heeft gezegd dat ze hiermee moest ophouden, ze noemde het ‘onsportief en ook nog eens erg onaardig’. En haar teamgenoten waren het met Carmen eens. Sindsdien viert Lena haar overwinningen zoveel mogelijk in stilte. Maar een tevreden glimlach kan ze niet onderdrukken.

Na het opwarmen gaat Fara voor het doel staan, zodat Indy haar in kan schieten. Indy weet wat ze moet doen, Carmen zegt altijd: *Inschieten moet de keeper zelfvertrouwen geven*. Daarom probeert Indy eerst een paar keer in Fara’s handen te schieten. Al is dat nog niet makkelijk; soms schiet de bal alsnog een heel andere kant op dan Indy wil en moet Fara ernaartoe duiken. Maar het gaat goed, Fara houdt bijna alle ballen tegen. Ze klapt in haar handen en door de dikke keepershandschoenen klinkt het geluid dof. *Kom maar op*.

Lena kijkt tevreden toe: misschien kunnen ze vandaag echt winnen?

De rest van de meiden schiet in groepjes van drie met elkaar over. Carmen loopt rond en vertelt iedereen waar zij straks in het veld moeten staan. Ze spelen zes tegen zes; Fien en Lena beginnen dit keer als wissel.

‘Jullie zijn mijn geheime wapens,’ zegt Carmen. ‘Na vijf minuten gaan jullie het veld op en dan schrikken jullie tegenstanders zich dood.’

Lena grijnst, maar dan ziet ze vanuit haar ooghoek de tegenstanders het veld op komen. ‘Nee hè,’ kreunt ze en ze wijst.

De anderen kijken ook. ‘Bah, jongens.’